

“A Déu li agrada manifestar-se en la relació”

Dij, 8/08/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 7 d'agost 2019.

Catequesi sobre els Fets dels Apòstols.

5. «En el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!» (At 3,6). La invocació del Nom que allibera una presència viva i eficaç.

Estimats germans i germanes, bon dia!

En els Fets dels Apòstols, la predicació de l'Evangelí no es basa només en les paraules, sinó també en les accions concretes que donen testimoni de la veritat de l'anunci. Es tracta de «prodigis i signes» (Fets 2,43) que es produeixen per obra dels Apòstols, confirmant la seva paraula i demostrant que ells actuen en nom de Crist. El que succeeix és que els Apòstols intercedeixen i Crist treballa, actuant «junt amb ells» i confirmant la Paraula amb els signes que l'acompanyen (Mc 16,20). Tants signes, tants miracles que van fer els Apòstols no eren més que una manifestació de la divinitat de Jesús.

Ens trobem avui abans de la primera narració de guarició, davant d'un miracle, que és la primera història narrativa de guarició del Llibre dels Fets. Això té una clara finalitat missionera, que pretén despertar la fe. Pere i Joan van a pregar al Temple, centre de l'experiència de fe d'Israel, al qual els primers cristians continuen encara fortament lligats. Els primers cristians pregaven al Temple, a Jerusalem. Lluc precisa l'hora: era l'hora nona, és a dir les tres de la tarda, quan s'oferia el sacrifici en holocaust com a signe de la comunió del poble amb el seu Déu; i també l'hora en què Crist va morir oferint-se a si mateix «una vegada per totes» (Heb 9,12; 10,10). **I a la porta del Temple anomenada “Bella” -la porta Bella- veuen un captaire, un home paralític des del naixement. Per què era a la porta, aquell home? Perquè la Llei mosaica (cf. Lv 21,18) impedia**

oferir sacrificis a aquells que tinguessin discapacitats físiques, que es consideraven conseqüència d'alguna falta. Recordem que quan es va trobar davant d'un cec de naixement, el poble havia preguntat a Jesús: "Qui ha pecat, ell o els seus pares, perquè hagi nascut cec?" (Jn 9,2). Segons aquella mentalitat, sempre hi ha una culpa a l'origen d'una malformació. I més tard se'ls negava l'accés al Temple. El desconcert, paradigma de tants exclosos i marginats de la societat, era veure'l allà demanant almoïna com cada dia. No podia entrar, però era a la porta. Passa alguna cosa inesperada: arriben Pere i Joan i es produeix un joc de mirades. El discapacitat els mira tots dos per demanar almoïna, els apòstols en canvi el miren, invitant-lo a mirar-los a ells d'una manera diferent, per rebre un altre do. El discapacitat el mira i Pere li diu: «No tinc ni plata ni or, però el que tinc t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!» (Fets 3,6). **Els apòstols han establert una relació, perquè aquesta és la manera que a Déu li agrada manifestar-se, en la relació, sempre en el diàleg, sempre en les aparicions, sempre amb la inspiració del cor: són relacions de Déu amb nosaltres; a través d'una trobada real entre les persones que només pot succeir amb l'amor.**

El Temple, a més de ser un centre religiós, era també un lloc d'intercanvis econòmics i financers: contra aquesta reducció s'havien manifestat diverses vegades els profetes i també Jesús mateix (cf. Lc 19,45-46). Però quantes vegades penso en això quan veig alguna parròquia on es pensa que són més importants els diners que els sagraments! Per favor! **Església pobre: demanem al Senyor això. Aquell captaire, trobant els Apòstols, no troba diners sinó que troba el Nom que salva l'home: Jesucrist el Natzarè.** Pere invoca el nom de Jesús, ordena al paralític que es posi dempeus, en la posició dels vius: dempeus, i toca aquest malalt, és a dir l'agafa per la mà i l'aixeca, gest en el qual Sant Joan Crisòstom veu «una imatge de la resurrecció» (Homilies sobre els Fets dels Apòstols, 8). **I aquí apareix el retrat de l'Església, que veu qui passa per dificultats, no tanca els ulls, sap mirar la humanitat a la cara per crear relacions significatives, ponts d'amistat i de solidaritat en lloc de barreres.** Apareix el nostre d'«una Església sense fronteres que se sent mare de tots» (*Evangelii gaudium*, 210), que sap donar la mà i acompanyar per alçar -no per condemnar. Jesús sempre dona la mà, sempre intenta aixecar, fer de tal manera que la gent guareixi, que sigui feliç, que trobi Déu. Es tracta de l'«art de l'acompanyament» que es caracteritza per la delicadesa amb què s'acosta a la «terra sagrada de l'altre», donant al camí «el ritme saludable de la proximitat, amb una mirada respectuosa i plena de compassió però que al mateix temps curi, alliberi i encoratgi a madurar en la vida cristiana» (*ibid.*, 169). I això ho fan aquests dos apòstols amb el paralític: el miren, diuen "mira'ns", li donen la mà, el fan alçar i el guareixen. Així ho fa Jesús amb tots nosaltres. Pensem això quan estem en moments dolents, en moments de pecat, en moments de tristesa. És Jesús que ens diu: "Mira'm: jo soc aquí!". Agafem la mà de Jesús i deixem-nos alçar.

Pere i Joan ens ensenyen a no confiar en els mitjans, que també són útils, sinó en la veritable riquesa que és la relació amb el Ressuscitat. En realitat -com diria sant Pau- som efectivament «pobres, però capaços d'enriquir a molts; com a persones que no tenim res i en cavi ho posseïm tot» (2Cor 6,10). La nostra riquesa és l'Evangelí, que manifesta el poder del nom de Jesús que fa meravelles.

I nosaltres -cadascun de nosaltres-, què tenim? Quina és la nostra riquesa, quin és el nostre tresor? Amb què podem enriquir els altres? Demanem al Pare el regal d'un record agraït en el record dels beneficis del seu amor en la nostra vida, per

donar a tothom el testimoni de la lloança i de l'agraïment. No ho oblidem: la mà estesa sempre per ajudar l'altre a alçar-se; és la mà de Jesús que a través de la nostra mà ajuda els altres a alçar-se.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió